

Horváth Florencia

Ami marad

Látod, minden esete hozzád beszélek, ezt soha nem gondoltam volna. Nem választ el minket sok minden, csak külön töltött éveink és ez a teljesen ellentétes tükörkép. Bár a reggeleimben, a fészülködéseimben láthatnálak legalább, hiszen minden egyezésünk itt lakik bennem, valamiért mégsem találom.

Talán megkeresni lenne dolgom, helyette feladatokkal halmozom el napjaim és kipárnázott, máskor szalmával bélelt éjszakákkal, hogy valamivel mégiscsak elfoglaljam magam. Nem tudom, meddig kell még így, valószínűleg sokáig. Tudod, azt hittem könnyebb lesz, ha kinyitom az ablakokat és láttatni engedem, ami idebent történik, mégsem érzem könnyebbnek a talajt, mégsem mondja senki, értené, miről beszélek, persze próbálkozni lehet, mindig lehet, de mondd, meddig érdemes.

Nézd, ilyen az, amikor egy ember két testben folytatja tovább, és az egyik soha többé nem látszik. Igaz, hogy a föld van hozzád közel, mégis egy ideje víz alá képzellek, ott naponta meg tudlak érinteni. Része vagy, sarjadása, én próbálom elhinni, hogy én is a tiéd. Látod, végül ez maradt, versek rólad és versek rólam idegeneknek.

Ősz óta nem nő

Derékig érő hajamat tavaly ősszel levágtam,
a praktikusságon túl bennem volt a szabadulási szándék.
Álltam a rászáradt vízcseppektől foltos fürdőszobatükör
előtt és néztem magamat. Arcvonásaimból senki sem bukott
elő, szememben, számban, orromban nem volt családregegy.
Fogtam a nagyollót és vállig érőre nyírbáltam tincseim.
Először megijedtem, amikor hirtelen túl sok fogyott, aztán
rájöttem, nem nehéz megválni tőlük. Persze télre jobb lett
volna a hosszú, kevésbé fázzam, de ki lehetett bírni így is.
Az ismerősök csak azt jegyezték meg, valami megváltozott
rajtam, a közeli barátok rácsodálkoztak. Másnap felolvasóestre
mentem, állatokról beszéltem a versben, azt kérték, pedig
legszívesebben valami olyat mondatm volna, amiből rájönnek,
aznap van a tizedik évforduló. Utóbbi felében növesztettem,
öt év alatt csak igazító vágások érték, mígnem egy este a fehér
mosdókagylót megfestették a barna szálak. Vízengedtem
rájuk, hogy a lefolyónál összeragadjanak, így könnyebb volt
kidobni őket. Mindig a hajamat tartottam legszebbnek magamon
és mindig ezt tartották a legszebbnek mások, nyárra szinte
kiszőkült, majdnem olyan világosra, mint a tiéd volt a kezelések
előtt. Egy év telt el a vágás óta, egy éve nem nő a hajam,
anyám. Talán így siratom el a te kihullott szálaid, amiket
kétévnyi terápia alatt elvesztettél.

*A szerző a művek megírásának idején a Petőfi Irodalmi Múzeum Móricz-
ösztöndíjában részesült.*